În curând și alte cărți de
Jill Tomlinson

Gorila care voia să se facă mare
Pinguinul care voia să afle mai multe

Jill Tomlinson

Bufnița care se temea de întuneric

Ilustrații de PAUL HOWARD

Traducere din limba engleză de VIOREL ZAICU

nemi

Colecție coordonată de Laura CÂLȚEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOMLINSON, JILL
Bufnița care se temea de întuneric / Jill Tomlinson; il.: Paul Howard;
trad.: Viorel Zaicu. - București: Nemira Publishing House, 2016
ISBN 978-606-758-630-5

I. Howard, Paul (il.)
II. Zaicu, Viorel (trad.)

087.5

Jill Tomlinson
THE OWL WHO WAS AFRAID OF THE DARK

Original English language edition first published in 1968
under the title *The Owl Who Was Afraid of the Dark*
by Egmont UK Limited,
The Yellow Building, 1 Nicholas Road,
London, W11 4AN

Redactor: Laura CÂLȚEA
Lector: Dan SOCIU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

ISBN 978-606-758-630-5

Lui Philip și, bineînțeles, lui D.H.

Întunericul e nemaipomenit

Buf era un pui de bufniță de hambar. Locuia cu părinții săi în vârful unui copac foarte înalt din mijlocul unui câmp.

Buf era durduliu și pufos.

Avea penajul feței într-o formă perfectă de inimă.

Avea ochi rotunzi și enormi.

Și genunchi ca niște noduri.

De fapt, era la fel ca orice alt pui de bufniță care a trăit vreodată, cu excepția unui lucru.

Lui Buf îi era frică de îântuneric.

- Nu se *poate* să-ți fie frică de întuneric, îi spuse mama lui. Bufnițele nu se tem *deloc* de întuneric.

- Uite una care se teme, răspunse Buf.

- Dar bufnițele sunt păsări de *noapte*, zise mama.

Buf își privi gheruțele și murmură:

- Nu vreau să fiu pasăre de noapte. Vreau să fiu pasăre de zi.

- *Ești* ceea ce *ești*, îi spuse apăsat doamna Hambar.

- Da, știu, o aprobă Buf, dar ce este eu se teme de întuneric.

- Oh, Doamne, oftă doamna Hambar.

Îi era foarte clar că o să aibă nevoie de multă răbdare. Închise ochii, încercând să găsească o

soluție pentru a-l ajuta pe Buf să-și vindece teama de întuneric.

Buf aștepta.

Mama lui își deschise ochii.

- Buf, ți-e frică de întuneric doar pentru că nu știi nimic despre el. Ia spune: ce știi tu despre întuneric?

- E negru, zise Buf.

- Dar nu e deloc așa. Poate fi argintiu sau albastru, sau cenușiu... sau într-o mulțime de alte feluri, dar aproape niciodată negru. Ce altceva mai știi despre întuneric?

- Nu-mi place, zise Buf. Nu-mi place DELOC.

- Asta nu înseamnă că *știi* ceva, îi spuse mama. Înseamnă că *simți* ceva. Cred că, de fapt, nu știi nimic despre întuneric.

- Întunericul e urât, strigă Buf.

– N-ai de unde să știi asta. N-ai scos niciodată ciocul din scorbură după căderea nopții. Cred că ar fi mai bine să ieși în lume și să descoperi câteva lucruri despre întuneric înainte de a-ți face o părere.

– Acum? întrebă Buf.

– Acum, îi răspunse mama sa.

Buf ieși din scorbură și porni legănat pe ramura copacului. Se uită peste margine. Lumea părea să fie foarte jos.

– Nu prea mă pricep la aterizări, zise el. S-ar putea să mă împrăștii.

– Aterizarea ta se va îmbunătăți dacă faci exerciții. Uite! E un băiat acolo, în marginea pădurii, care adună crengi. Du-te și vorbește cu el despre asta.

– Acum? întrebă Buf.

– Acum, îi zise mama.

Așa că Buf își închise ochii, trase adânc aer în piept și-și făcu vânt de pe ramură.

Aripioarele lui albe îl purtară până jos, dar, cum spusese, nu se pricepea cine știe ce la aterizări. Se opri lângă băiat după vreo șapte tumbe.

– O, strigă băiatul. Un artificiu rotitor!

– De fapt, zise artificiul ridicându-se de jos, sunt o bufniță de hambar.

– Așa e, acum îmi dau seama, zise dezamăgit băiatul. Normal că nu putea fi un artificiu. Tata spune că nu putem vedea artificiile decât după ce se întunecă. Ce-aș vrea să se facă întuneric cât mai *repede*...

– *Vrei* să se facă întuneric? întrebă Buf uluit.

– DA, bineînțeles. ÎNTUNERICUL E NEMAIPOMENIT. Iar în seara asta o să fie și mai și pentru că o să avem focuri de artificii.

– Ce sunt artificiile? întrebă Buf. Cred că bufnițele n-au așa ceva. Mă rog, cel puțin bufnițele de hambar nu au.

– Zău?! făcu băiatul. Of, sărăcuții de voi. Păi, sunt rachete, și farfurii zburătoare, și vulcani, și ploi de aur, și scântei, și...

- Dar *ce* sunt? insistă Buf. Ceva de mâncare?

- NU! izbucni în râs băiatul. Tata le pune foc la coadă și ele - *pfiu*... se ridică și umplu cerul cu steluțe colorate. Cel puțin rachetele așa fac. Eu n-am voie să mă joc decât cu alea mici care scânteiază.

- Și vulcanii? Și ploile de foc? Ele ce fac...?

- Oh, e ca și cum ar exploda într-o puzderie de stele. O ploaie de aur care cade din cer. Mă rog, ceva asemănător.

- Și farfuriile zburătoare?

- Ah, alea sunt super! Vâjâie pe lângă tine: *Fiiiuu*... Astea îmi plac cel mai mult.

- Cred că mi-ar plăcea focurile de artificii, zise Buf.

- Sunt sigur că ți-ar plăcea. Ia ascultă... unde stai?

- În copacul de colo... la ultimul etaj. Mai jos stau niște veverițe.

- Copacul ăla din mijlocul câmpului? Păi de acolo poți să vezi artificiile noastre. Uite, acolo stau eu - în casa aia cu leagăn în grădină. Să te uiți imediat după ce se întunecă...

- Trebuie *neapărat* să fie întuneric? întrebă Buf.

- Bineînțeles că trebuie. Dacă nu e întuneric nu poți vedea luminițele. Ei bine, eu trebuie să plec. Am adunat destule crengi pentru focul de sărbătoare.

- Foc de sărbătoare? se miră Buf. Asta ce mai e?

- O să vezi dacă te uiți diseară. La revedere!

- La revedere, zise Buf, făcând o plecăciune nostimă.

Se uită puțin după băiatul care alerga pe câmp, apoi o porni și el în viteză, întinse aripile și decolă fâlfâind spre ramura de acasă.

Alunecă pe burtă de-a lungul ramurii și se opri cu capul în scorbură.

- Ei?! îl întrebă mama.

- Băiatul a spus că ÎNTUNERICUL E NEMAIPOMENIT.

- Și tu ce crezi?

- Tot nu-mi place DELOC, dar o să vreau să mă uit la focul de artificii dacă stai cu mine.

- O să stau cu tine, îi zise mama.

- Și eu la fel, zise tata, care tocmai se trezise. Îmi plac focurile de artificii.

Și asta și făcură.

Când începu să se întunece, Buf se apropie legănat de gura scorburii și se uită precaut afară.

- Haide, Buf! Cred că începe, îi spuse domnul Hambar. Ocupase deja un loc bun, pe ramura cea mai de sus. O să se vadă foarte bine de aici.

Cu doi pași mici, dar curajoși, Buf ieși din scorbură.

- Sunt aici, îi zise cu blândețe mama. Hai să mergem.

Împreună, cu aripile aproape atingându-li-se, zburară pe ramura de sus și i se alăturară domnului Hambar.

Era și timpul. Din grădina băiatului începură să se ridice niște flăcări.

- Asta trebuie să fie focul de sărbătoare, zise încetișor Buf.

Nici nu apucă să-și strângă aripile mai comod, când - *pfiuuu*... o rachetă țâșni spre cer și începu să împroaște cu stele verzi.

- Oo... făcu Buf, cu ochii cât niște farfurioare.

Un jet de stele dansatoare țâșni din pământ. Apoi altul și altul.

- Ooo... făcu Buf din nou.

– Pare-ai fi un huhurez, îi zise tata. O, Doamne! Asta ce mai e?

Ceva vâjâia în aer, lăsând în urmă dâre luminoase și făcând un zgomot asurzitor... *Fiiiiuuuu...*

– Aaaa... asta e o farfurie zburătoare, spuse Buf.

– Zău?! N-am mai văzut așa ceva până acum. S-ar părea că știi totul despre asta. Și cu chestia aia sfârâitoare care se rotește de colo-colo ce e?

– Cred că e prietenul meu, cu un artificiu scânteietor. Ah! E un eu!

– Poftim?! făcu tata.

– E un artificiu rotitor. Când am aterizat, băiatul a crezut că sunt un artificiu rotitor. O, nu-i așa că e frumos? Și el a crezut că *eu* sunt un asemenea artificiu.

Domnul Hambar privea atent cercul scânteietor care prinsese viteză în timp ce se rotea.

– Trebuie că a fost o aterizare cu totul specială, zise el.

Întunericul e blând

Când se stinse și ultima luminiță, domnul Hambar se întoarse către Buf.

- Ei bine, fiule, acum mă duc la vânătoare. Vrei să vii cu mine?

Buf se uită la bezna dimprejur. Noaptea părea și mai întunecată după focurile de artificii.

- Ăăăă, nu, mulțumesc, tati... De data asta nu. Am stele în ochi.

- Înțeleg, spuse domnul Hambar. În cazul ăsta, o să mă duc singur.

Și își luă zborul în noapte, ca o uriașă molie albă.

Buf se întoarse îmbufnat către mama sa.

- Chiar *aș fi vrut* să mă duc cu el. *Vreau* să-mi placă întunericul. Dar se pare că n-o să fiu în stare niciodată.

- Ba o să fii, Buf. Sunt chiar sigură de asta.

- Eu nu sunt sigur.

- Ei bine, eu *sunt*, zise mama. Acum hai să mergem. Ar fi bine să te culci. Ai stat treaz o jumătate de zi.

Așa că Buf și-a făcut somnul de seară, iar când s-a trezit, tatăl său venise cu cina. Buf a dat-o gata dintr-o înghițitură.

- A fost bună, zise el. Ce-a fost?

- Un șoarece, îi răspunse tatăl.

– Îmi place șoarece. Ce mai avem?

– Habar n-am, zise tata. Acum e rândul lui mami. Trebuie să aștepți până se întoarce.

Lui Buf îi era tot timpul foame, iar părinții săi erau ocupați toată noaptea căutându-i de mâncare. Când se lumina de ziuă, erau amândoi obosiți și nu voiau decât să doarmă.

– E vremea să dormim, Buf, spuse domnul Hambar.

– Eu nu vreau să dorm, zise Buf. Eu vreau să fiu pasăre de zi.

– Ei bine, *eu* sunt pasăre de noapte, îi zise mama. Iar dacă eu și tati nu dormim azi, diseară n-o să mai ai ce să mănânci.

Asta nu i-ar fi convenit deloc lui Buf, așa că se înfoie cât putea el de mult și se așeză într-o poziție comodă, încercând să adoarmă.

Și chiar dormi până pe la prânz, apoi se trezi plin de energie – sau poate de șoarece – și nu mai reuși cu nici un chip să adoarmă la loc.

Începu să țopăie încolo și încoace pe ramura din fața scorburii în care bieții săi părinți încercau să se odihnească. Exersă statul într-un picior, apoi decolarea și aterizarea și alte lucruri pe care un pui de bufniță trebuie să învețe să le facă. Apoi se gândi că ar fi o idee bună să-și încerce vocea. Ar fi vrut să facă un zgomot puternic, așa cum făceau bufnițele mari.

– Hiii... scrâșni el. Hiii...

Făcea ca o pisică pe care ai călcat-o din greșeală pe coadă. Dar Buf era foarte încântat de rezultat.

Însă nu și doamna Hambar. Deschise pe jumătate un ochi tulbure.

– Buf, dragule, zise ea. Nu vrei să te duci pe jos și să mai afli câte ceva despre întuneric?

– Acum? întrebă Buf.

– Acum, îi zise mama sa.

– Nu vrei să auzi mai întâi cum fac? E din ce în ce mai bine.

– Am auzit, zise mama. Uite, în curtea aia e o femeie care stă la soare. Du-te și deranjeaz-o pe ea... Vreau să zic, întreab-o ce știe despre întuneric.

Așa că Buf închise ochii, trase aer adânc în piept și decolă de pe ramură. Dar nu reuși să dea din aripi la timp. Zbura de parcă s-ar fi prăvălit, iar, în cele din urmă, plonjă la picioarele bătrânei doamne cu o bufnitură.

– Oh! spuse doamna. Un tunet!

– Ăăăă, de fapt, sunt o bufniță de hambar, zise tunetul după ce-și recăpătă suflul.

– Zău? îl întrebă doamna, uitându-se la el peste ochelari. Îmi cer scuze. Nu mai văd cum vedeam odată. Ce drăguț din partea ta să... aterizezi pe la mine.

– Ei, n-a fost chiar așa drăguț... pentru mine, îi spuse Buf serios. Am venit să vă întreb ceva.

– Nu mai spune... Și ce anume vrei să mă întrebi?

– Voiam să vă întreb despre întuneric. Vedeți, mie mi-e puțin frică de el și asta e o chestie destul de ciudată pentru o bufniță. Se pare că ar trebui să fim păsări de noapte.

– Asta e într-adevăr o problemă, spuse bătrâna doamnă. Ai încercat cu morcovi?

– Ce?

– Nu se spune „Ce?“... Se spune „Poftim?“ dacă n-ai înțeles din prima. Te-am întrebat dacă ai încercat cu morcovi. Morcovii sunt un lucru minunat.

– Nu cred că bufnițele au morcovi – cel puțin nu bufnițele de hambar.

– Ah, ce păcat. Sunt convinsă că morcovii ajută pe oricine să vadă pe întuneric.

– Dar eu *pot* să văd pe întuneric, zise Buf. Văd la depărtări de câțiva kilometri.

– Ei, nu te mai da mare. Băiețeii nu trebuie să se laude – nu e frumos.

Bătrâna doamnă se apleacă înainte și îl studie cu atenție pe Buf.

– Bănuiesc că ești băiețel, nu? E așa de greu să-ți dai seama în zilele noastre... Toți arată la fel.

– Da, sunt, zise Buf. Sunt un pui de bufniță și aș vrea să merg la vânătoare cu tati, însă el merge doar pe întuneric, iar mie mi-e frică.

– Ce ciudat, spuse bătrâna doamnă. Mie îmi place întunericul acum. Cred că și ție o să-ți placă

atunci când o să ai vârsta mea. ÎNTUNERICUL E BLÂND.

- Povestiți-mi... zise Buf.

- „Vă rog“!? zise bătrâna doamnă. Sunt doar două cuvințele, dar fac minuni.

- Povestiți-mi, vă rog, spuse Buf ascultător.

- Ei, așa, vezi... începu doamna. Întunericul este blând în multe feluri. Bunăoară ascunde multe lucruri: mobila dărăpănată și găurile din covor. Îmi ascunde ridurile și bătrânele mâini zbârcite. Pe întuneric pot să uit că sunt bătrână.

- Nu cred că bufnițele au riduri, zise Buf. Cel puțin bufnițele de hambar nu... Doar că încep să arate de parc-ar fi fost mâncate de molii.

- Nu mă întrerupe, zise doamna. E foarte nepoliticos să întrerupi. Ce spuneam? A, da... întunericul e blând în multe feluri când ești bătrân. Pot să stau pe întuneric și să-mi *amintesc.*

Îmi amintesc de soțul meu drag, de copiii mei când erau mici, de vremurile bune pe care le-am trăit împreună. Pe întuneric nu sunt niciodată singură.

- Eu încă nu am prea multe lucruri de care să-mi amintesc. Știți, sunt destul de nou...

- Întunericul mai înseamnă și liniște, spuse doamna, aruncându-i o privire severă lui Buf. E odihnitor, nu ca un pui de bufniță pe care-l cunosc eu...

- Vorbiți de mine? întrebă Buf.

- Da, de tine, zise doamna. Când eram fetiță, copiii erau văzuți, dar nu li se auzea glasul.

- Dar eu nu sunt copil, zise Buf. Sunt o bufniță de hambar.

- Tot aia e, spuse bătrâna doamnă. Îmi aduci foarte mult aminte de fiul meu William, când avea vreo patru ani. Și el avea genunchii ca niște noduri.

– Eu am genunchii ca niște noduri? întrebă Buf încercând să se uite la picioare. Nu pot să-i văd. Burtica îmi stă în cale.

– Chiar foarte, îi zise bătrâna doamnă. Dar presupun că o să crești și o să scapi de problema asta. Cu William așa s-a întâmplat. Acum mă duc în casă. Vreau să mă odihnesc puțin.

Buf se arătă mirat.

– Credeam că numai bufnițele se odihnesc în timpul zilei. Și dumneavoastră sunteți o pasăre de noapte?

Doamna îi zâmbi.

– Nu, eu sunt doar o pasăre bătrână. Și încă una foarte obosită.

– Atunci... la revedere. Mă duc și eu, zise Buf. Vă mulțumesc pentru ce mi-ați spus despre întuneric.

Fâlfâi din aripi până pe umărul doamnei și o apucă ușurel cu ciocul de ureche. Bătrâna doamnă era încântată.

– Un sărut de bufniță! Foarte drăguț!

Buf sări jos și făcu plecăciunea lui nostimă.

– Oh, ce maniere încântătoare! spuse bătrâna doamnă.

Apoi Buf alergă puțin, își întinse aripile și-și luă zborul către ramura de acasă.

– Ei bine? întrebă mama sa când îl văzu.

– Bătrâna doamnă a spus că ÎNTUNERICUL E BLÂND.

– Și tu ce crezi, Buf?

– Mie tot nu-mi place DELOC. Știai că am genunchii ca niște noduri?

– Bineînțeles, îl liniști mama. Toți puii de bufniță au genunchii ca niște noduri.

– Ah, ce bine, zise Buf. Și ce crezi că mi-a mai spus doamna? A spus: „copiii trebuie să fie văzuți, dar să nu li se audă glasul".

Domnul Hambar deschise un ochi somnoros și spuse:

– Ca să vezi!

Întunericul e distractiv

În seara aceea, când începu să se întunece, domnul Hambar îl invită din nou pe Buf la vânătoare.

– Vii, fiule? E o noapte minunată.

– Ăă... azi nu, mulțumesc, tati, îi zise Buf din gura scorburii. Sunt ocupat.

– Nu pari ocupat, îi zise domnul Hambar. Ce ai de făcut?

– Sunt ocupat cu *aducerile-aminte*, îi zise Buf.

– Înțeleg... În cazul ăsta, o să mă duc singur.

Și își luă zborul în noapte ca un avion cu reacție, mare și silențios.

– Ce fel de aduceri-aminte, Buf? îl întrebă mama sa.

– Îmi aduc aminte ce mi-a spus bătrâna doamnă despre faptul că întunericul e blând. Zicea că pe întuneric nu e niciodată singură, pentru că are foarte multe lucruri de care să-și amintească.

– Ei bine, zise doamna Hambar, atunci ar fi un moment prielnic să mă duc și eu să vânez ceva.

– Doar n-o să mă lași singur!?

– N-o să lipsesc mult. Și o să încerc să-ți aduc ceva bun.

– Dar o să fiu singur.

– Nu, n-o să fii. Trebuie doar să stai și să-ți aduci aminte, așa cum ți-a spus bătrâna doamnă.

Buf o privi pe mama lui cum dispare în noapte ca o pană albă. Întunericul părea să vină spre el și să-l învăluie din toate părțile.

– Întunericul e blând, murmură Buf ca pentru el. Întunericul e blând... Oh, Doamne, ce trebuia să-mi amintesc?

Închise ochii și încercă să-și aducă aminte de ceva demn de a fi ținut minte. Focul de artificii! Da, asta își va aminti. Îi plăcuse. Întunericul era împroșcat și brăzdat de lumini colorate, deasupra focului de tabără. Încă mai avea steluțe în ochi când se gândea la asta.

Niște strigăte de bucurie venite chiar de sub copac îl treziră pe Buf din reverie. Deschise ochii și se uită printre frunze. Pe câmp alergau oameni,

iar dintr-un morman de crengi pâlpâiau flăcări. Un nou foc de sărbătoare! Asta însemna că urma și un alt foc de artificii?

Buf privea încântat. Își dădu seama că cei care alergau erau niște băieți mai mari, în pantaloni scurți. Alergau să mai adune crengi pentru foc.

Deodată, chicotind și strigând, dispărură cu toții în pădure. Mai puțin unul, care rămăsese pe un buștean lângă foc.

Buf uită că-i e frică de întuneric. Trebuia să afle ce se petrece. Așa că închise ochii, trase adânc aer în piept și-și făcu vânt de pe ramură.

Pământul era mai aproape decât se așteptase el, așa că ateriză cu o bufnitură sănătoasă.

- Ce mișto! zise băiatul de pe buștean. O budincă rotitoare... Cine-a aruncat-o?

- Nu m-a aruncat nimeni, am venit singur, răspunse budinca rotitoare. Și, de fapt, sunt o bufniță de hambar.

- Zău? Și ce-ai pățit - ai căzut din cuib?

Buf se înfoie cât putea de tare.

– N-am căzut – am zburat! zise el. Doar că nu prea mă pricep la aterizări, atâta tot. De fapt, am venit să văd dacă aveți de gând să aprindeți artificii.

– Artificii? Nici vorbă. De unde ți-a venit ideea?

– Păi am văzut focul de sărbătoare.

– Foc de sărbătoare! zise băiatul. Ăsta nu-i *foc de sărbătoare*, e un biet foc de tabără, iar eu îl păzesc până se întorc ceilalți.

– Și unde s-au dus? întrebă Buf.

– S-au dus să se joace pe întuneric, norocoșii.

– Ție îți *place* să te joci pe întuneric?

– Da, e super! răspunse băiatul.

ÎNTUNERICUL E DISTRACTIV. Chiar și jocurile banale ca v-ați ascunselea sunt mai distractive pe întuneric. Favoritul meu e un joc în care cineva stă în fața unei „case“ cu o torță în mână și o îndreaptă în direcția în care

aude mișcare. Ceilalți trebuie să treacă de el și să ajungă „acasă“ fără să fie văzuți. E super!

Din pădure se auzi un pârâit, urmat de un strigăt:

– Stai, Scumbo! Te-am prins!

Băiatul îi spuse lui Buf:

- Ascultă! Asta joacă acum. Bietul Scumbo, întotdeauna e prins primul, are niște picioare așa de mari... Trebuie să te furișezi ca o umbră ca să nu fii prins. Of, de ce *trebuia* să fie rândul meu să păzesc focul?

- De ce ați făcut foc? întrebă Buf.

- Păi, coacem cartofi pe foc, ne facem cacao, iar pe urmă o să cântăm în jurul lui.

- De ce?

- De ce? Pentru că e distractiv, d-aia. Și pentru că cercetașii fac întotdeauna focuri de tabără.

- Asta sunteți? Cercetași?

- Bineînțeles, prostuțule. Altfel ce-am căuta pe-aici? Trebuie să mai pun niște crengi pe foc.

Buf îl privi pe cercetaș în timp ce ințețea focul.

- Aș putea... Aș putea să fiu și eu cercetaș? Ce crezi? întrebă Buf.

- Mă îndoiesc, îi răspunse băiatul. Ești puțin cam mic. Presupun că ai putea intra în echipa de boboci, dar asta ar însemna să ai mai mult de opt ani.

- Eu am opt săptămâni, zise Buf.

- Atunci se pare că mai ai ceva de așteptat, nu-i așa? În orice caz, zise băiatul zâmbind, ai arăta teribil de caraghios în uniformă.

Buf arăta așa de dezamăgit, încât cercetașul adăugă:

- În orice caz, poți să stai cu noi în seara asta.

- O, da?! strigă Buf. Asta ar fi așa de... super!

- Totuși, cred că ar fi mai bine să te duci acasă și s-o întrebi pe mama ta dacă ai voie.

Buf își luă zborul către scorbură, unde o găsi pe mama lui așteptându-l.

– Pe unde-ai umblat? îl întrebă ea.

Părea puțin cam supărată, ca toate mamele atunci când sunt îngrijorate.

– Am vorbit cu un cercetaș care mi-a zis că ÎNTUNERICUL E DISTRACTIV și că pot sta și eu la focul lor de tabără. Mă lași, mami, te rog?

– Bine, poți să stai, îi zise mama.

– O, super! zise Buf.

Așa că Buf a fost cercetaș pentru o noapte. A stat pe umărul noului prieten și a fost prezentat celorlalți. A făcut senzație printre ei și s-a simțit foarte bine. N-a fost prea încântat de cacao, dar a savurat un cartofior. Prietenul lui a suflat peste el ca să-l răcească, fiindcă știa că bufnițele înghit mâncarea dintr-o îmbucătură, iar un cartof fierbinte în burtică nu i-ar fi picat deloc bine lui Buf!

Cercetașii s-au adunat în jurul focului și au tot cântat în timp ce scânteile dansau în aer. Au cântat cântece vesele și triste, lungi și scurte. Buf n-a cântat pentru că voia să asculte, dar din când în când se entuziasma și fâlfâia pe la urechile lor, scoțând câte un *Hiii! Hiii!* care-i făcea pe toți să izbucnească în râs.

Au cântat până când din foc n-a mai rămas decât o grămăjoară roșie de tăciuni strălucitori, la lumina cărora Buf părea roz.

Apoi a venit timpul să plece toți spre casă, și băieții, și Buf. După ce își luă rămas-bun, făcându-le o mulțime de plecăciuni, Buf întinse aripile și zbură spre casă.

– Ei bine? îl întrebă mama sa.

– Ți-am spus. Cercetașii spun că ÎNTUNERICUL E DISTRACTIV.

– Și tu ce crezi, Buf?

- Mie tot nu-mi place DELOC. Dar cred că focurile de tabără sunt super! Mi-ai adus ceva bun?

- Da, ți-am adus.

Buf a înghițit cadoul pe nerăsuflate.

- A fost gustos. Ce era?

- O lăcustă.

- Îmi place lăcustă, zise Buf. Ce mai avem?

Întunericul e necesar

În noaptea aceea Buf a întrebat de multe ori „Ce mai avem?". A stat chiar în fața scorburii, scoțând niște sforăieli zgomotoase. Nu dormea, doar că îi era foame. Bufnițele sforăie întotdeauna când le e foame.

- Of, Buf, ce bucuroasă o să fiu când o să poți vâna și singur, zise doamna Hambar îngrijorată după ce Buf înghiți al șaptelea - sau al optulea? - fel la cină.

- Ce mai avem? întrebă Buf.

- Nimic, îi răspunse mama. Nu cred că mai e posibil să mai ai loc pentru încă ceva.

- Ba mai am, zise Buf. Locul pentru șoareci e plin, dar cel pentru lăcuste încă nu e.

- Foarte rău, îi zise mama sa, întinzându-se și apoi cuibărindu-se să se odihnească.

Domnul Hambar se strecură în scorbură bătând din aripi, apoi lăsă ceva la picioarele lui Buf. Dintr-o înghițitură, mâncarea dispăru. Era delicios de alunecoasă.

- A fost bună, zise Buf. Ce era?

- Un pește, îi zise tata.

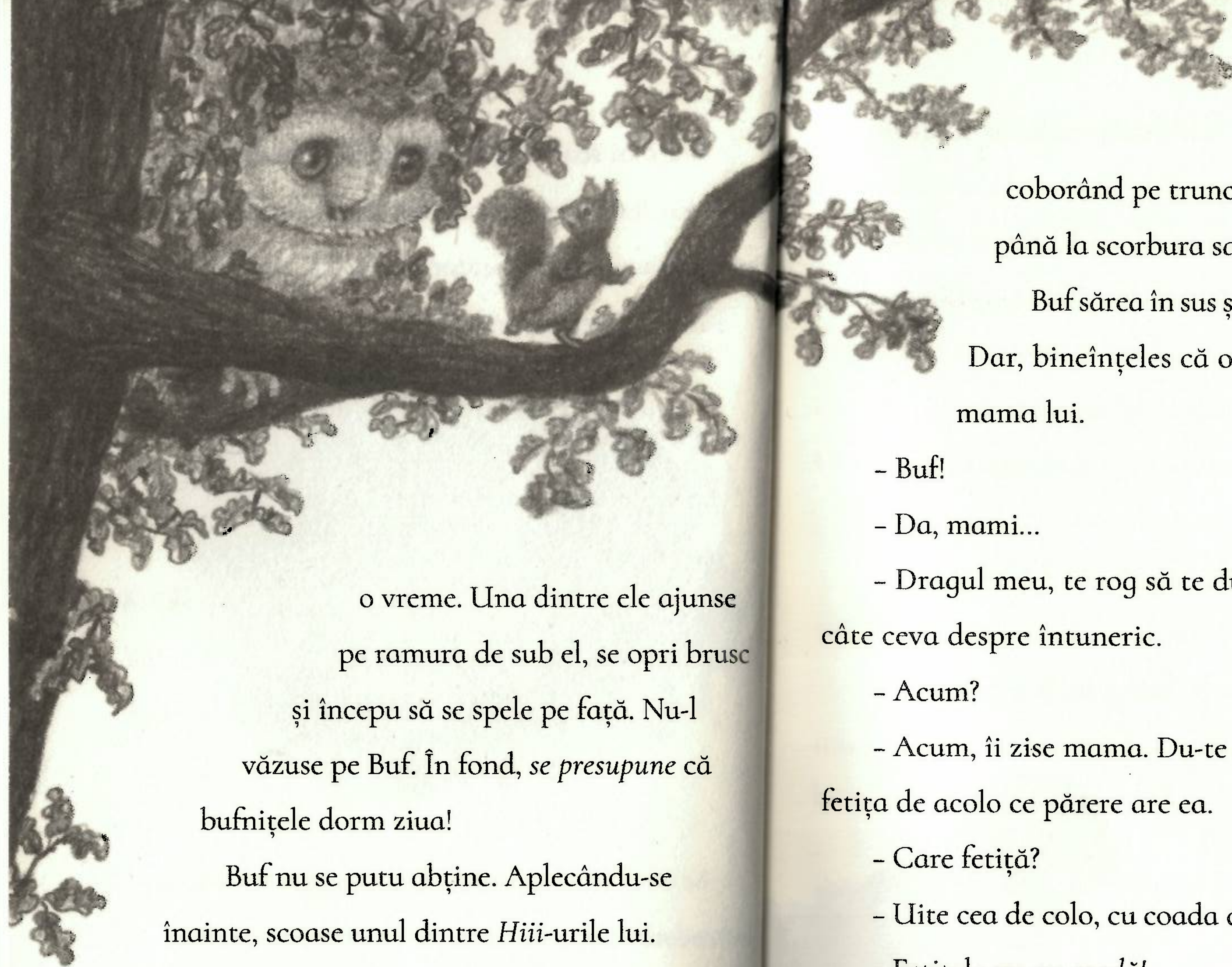
- Îmi place pește. Ce mai urmează?

- Ora de culcare, îi spuse domnul Hambar. O sărută pe soția lui de noapte bună - sau, mai bine zis, de zi bună - și se cuibări și el să se odihnească.

Buf mai scoase câteva sforăieli, dar era clar că ospățul se terminase. Intră și el în scorbură și nu după multă vreme adormi.

Se trezi după-amiază târziu. Ieși pe ramura din fața scorburii să vadă ce mai e prin jur. Părinții lui încă dormeau, ai fi zis că sunt sculptați, dar veverițele de mai jos se fugăreau prin copac, cu coada fluturând în urma lor. Buf le urmări

o vreme. Una dintre ele ajunse pe ramura de sub el, se opri brusc și începu să se spele pe față. Nu-l văzuse pe Buf. În fond, *se presupune* că bufnițele dorm ziua!

Buf nu se putu abține. Aplecându-se înainte, scoase unul dintre *Hiii*-urile lui.

Veverița sări ca arsă, cu urechile fremătând și ochii cât mărgelele. Dispăru imediat,

coborând pe trunchiul copacului până la scorbura sa.

Buf sărea în sus și-n jos de bucurie. Dar, bineînțeles că o trezi din nou pe mama lui.

– Buf!

– Da, mami...

– Dragul meu, te rog să te duci și să mai afli câte ceva despre întuneric.

– Acum?

– Acum, îi zise mama. Du-te și întreab-o pe fetița de acolo ce părere are ea.

– Care fetiță?

– Uite cea de colo, cu coada de cal.

– Fetițele nu au *coadă!*

– Uite că ea are. Acum du-te, până nu pleacă.

Așa că Buf închise ochii, trase aer adânc în piept și-și dădu drumul de pe ramură.

Aterizarea fu ceva mai bună decât de obicei. Se rostogoli doar de trei ori până să ajungă la picioarele fetiței.

- Oh, un ghem de lână! strigă fetița.

- De fapt, sunt o bufniță de hambar, îi zise ghemul de lână.

- O bufniță? Ești sigur? întrebă fetița întinzând un deget murdar cu care mângâie burtica pufoasă și rotundă a lui Buf.

- Sunt destul de sigur, zise Buf dându-se înapoi și înfoindu-se.

- Ei, nu trebuie să te îmbufnezi, zise fetița. Te rostogoleai, așa că trebuie să te aștepți să fii confundat cu un ghem atunci când te rostogolești întruna. N-am mai întâlnit niciodată o bufniță. Chiar faci „Bu-hu-huu"?

- Nu. Așa fac doar huhurezii.

- Ah, atunci nu ești chiar o bufniță adevărată, nu? Bufnițele *adevărate* fac „Bu-hu-huu"!

- Ba *sunt* o bufniță adevărată, zise Buf înfoindu-se și mai tare. Dar sunt o bufniță de hambar și noi facem *Hiii*...

– Au, nu mai *face* așa! spuse fetița acoperindu-și urechile.

– Ei bine, nu trebuia să mă provoci! Oricum, nici *tu* nu ești o fetiță adevărată.

– *Ce*-ai spus? întrebă fetița luându-și mâinile de la urechi.

– Am spus că nu ești o fetiță adevărată. Fetițele adevărate nu au *coadă*. Veverițele au coadă, iepurii au coadă, șoriceii...

– Asta este o coadă de cal, zise fata. E cea mai lungă din clasă, adăugă ea mândră.

– Dar de ce ai vrea să arăți ca un cal? întrebă Buf.

– Pentru că... of, pentru că așa e moda. Tu chiar nu știi *nimic?*

– Nu mare lucru, recunoscu Buf. Mami spune că de asta mi-e frică de întuneric – pentru că nu știu nimic despre el. *Ție* îți place?

Fetița îl privi mirată.

– Da, bineînțeles, spuse ea. Trebuie să fie întuneric. ÎNTUNERICUL E NECESAR.

– Întunericul e ne... nece... Ce?

– Necesar. Avem nevoie de el. Nu ne-am descurca fără el.

– Ba eu aș putea, zise Buf. M-aș descurca grozav de bine dacă n-ar fi întuneric.

– N-ar mai veni Moș Crăciun! zise fetița. În ziua de Crăciun n-ai mai găsi nimic în ciorapi.

– Eu n-am ciorapi. Și pe urmă... cine este Moș Crăciun?

– Ei bine, e un bătrânel voios, cu barbă albă, îmbrăcat într-un costum roșu. Poartă o căciulă roșie și cizme negre.

– Așa e moda? întrebă Buf.

– Nu, îi răspunse fetița. Numai că așa l-am văzut îmbrăcat în toate pozele. Deși nu-mi dau seama cum ar putea ști cineva, pentru că nimeni nu l-a văzut.

– Cum?!

– Ei bine, asta încercam să-ți spun. *Moș Crăciun vine doar pe întuneric.* Vine la miezul nopții, într-o sanie zburătoare trasă de reni.

– Reni? făcu Buf. Pe cer?

– Sunt reni fermecați, îl lămuri fetița. Totul e fermecat la Moș Crăciun. Altfel nu ar putea ajunge într-o singură noapte la toți copiii de pe planetă... și n-ar avea destule jucării în sac.

– Despre sac nu mi-ai spus.

– Are un sac plin cu jucării, pe care le lasă în ciorapi, în fiecare casă unde sunt copii.

– În ciorapi! se miră Buf. Dar în ciorapi nu sunt picioarele? Nu se poate să mai rămână mult loc...

– Nu, prostuțule. Atârnăm ciorapi la capul patului și el îi umple. De obicei eu iau unul de la mami, dar anul trecut mi-am atârnat acolo ștrampii.

– Și i-a umplut? întrebă curios Buf.

– Nu... doar un picior. Dar a pus un șoricel de zahăr în celălalt.

– Eu aș fi preferat unul adevărat, suspină Buf.

– Și eu, zău, zise fetița. Mi-aș dori unul alb, dar mami spune că dacă intră vreun șoricel în casă ea pleacă și cred că Moș Crăciun nu vrea ca eu să rămân orfană.

Buf căzu pe gânduri.

– Nu cred că bufnițele au Moș Crăciun. Cel puțin bufnițele de hambar nu au... Și n-am nici ciorapi de atârnat.

– Ce păcat! Toată lumea ar trebui să aibă Moș Crăciun. E nemaipomenit să te trezești dimineața și să pipăi ciorapii, încercând să ghicești ce e înăuntru.

– Ei, mai termină, spuse Buf. Acum aș vrea să vină și la mine.

– Închide ochii. Haide, îl încurajă fetița, închide-i și s-ar putea să ai o surpriză.

Buf închise ochii strâns și așteptă. Fetița își scoase repede o cizmuliță, apoi își dădu un ciorap jos. Mai avea o pereche fiindcă cizmele îi erau prea mari.

– Deschide ochii, îi zise ea lui Buf, stând într-un picior, cu ciorapul în mână, în timp ce încerca să-și încalțe la loc cizma.

Buf deschise ochii, apoi îi închise la loc, pentru că nu-i venea să creadă.

– Nu-l vrei? întrebă fetița. Știu, e puțin cam vechi, dar nu cred că Moș Crăciun o să se supere.

– Oh, mulțumesc, spuse Buf apucând ciorapul cu ciocul, apoi prinzându-l într-o gheară. Mulțumesc *foarte* mult. Mă duc să-l atârn chiar acum!

– Nu încă, îi spuse fetița râzând. Trebuie să aștepți până în seara de Crăciun. Ei bine, eu trebuie să plec acum. Cred că s-a făcut aproape ora ceaiului. Pa-pa... Sper să vină Moș Crăciun și la tine.

– Pa-pa, zise Buf, făcându-și din nou plecăciunea nostimă. Ai fost foarte bună cu mine. Cred că ești o fetiță adevărată.

– Iar tu ai un *Hiii* foarte drăguț! O să încerc să fac și eu așa, ca să-l sperii pe fratele meu.

O luă la fugă pe câmp și Buf auzi o vreme cum exersează strigătul. Apoi luă ciorapul în cioc și zbură pe ramura de aterizare din fața cuibului.

– Ei bine? îl întrebă mama sa.

– Fe-ița a s-us ă... începu Buf, cu ciorapul în gură.

Lăsă ciorapul și o luă de la capăt:

– Fetița a spus că ÎNTUNERICUL E NECESAR ca să poată veni Moș Crăciun.

– Și tu ce crezi, Buf?

– Tot nu-mi place DELOC. Dar am de gând să-mi atârn ciorapul în scorbură în seara de Crăciun.

Și, apucând din nou ciorapul în cioc, îl puse deoparte grijuliu într-un colț al cuibului, în așteptarea Crăciunului.

Întunericul e fascinant

După ce dormise aproape toată ziua, Buf era cât se poate de vioi seara – foarte vioi și foarte înfometat. Se tot plimba pe lângă ramura unde se odihnea tatăl lui să vadă dacă nu era cumva treaz și gata să plece la vânătoare.

Domnul Hambar dormea nemișcat și liniștit. Părea că nici nu respiră. Buf se apropie în vârful ghearelor de tatăl lui încercând să-i vadă fața. Ce cioc puternic și curbat avea!

– Tati, ești treaz? întrebă el cu voce tare. Mi-e foame...

Domnul Hambar nu deschise ochii, dar ciocul i se mișcă.

– Pleacă, îi spuse. Dorm.

Ascultător, Buf se îndepărtă, dar pe urmă, dându-și seama că ceva nu e în regulă, se întoarse.

– Tati, dar nu poți să dormi. Ai vorbit, te-am auzit eu...

– Cred că ți s-a părut, îi zise tatăl său, ținând în continuare ochii închiși.

– Ai vorbit, spuse Buf. Ești treaz, așa că poți merge la vânătoare.

Își frecă creștetul capului de burta domnului Hambar.

– Haide! E vremea să te trezești!

Domnul Hambar oftă și începu să se întindă.

– Bine, bine, bufnicioară nesuferită. Cât e ceasul? întrebă el uitându-se pe cer. Pe toți zeii! Nici măcar nu s-a întunecat. Aș fi putut să mai dorm o jumătate de oră.

Apoi, îngustându-și ochii, îi zise lui Buf:

– Șterge-o de aici, vreau să mai dorm o jumătate de oră. N-am de gând să mă las terorizat de un pui zăpăcit de... de *pasăre de zi!* Hai, du-te! Poți să mă trezești după ce s-a întunecat de-a binelea, niciun minut mai devreme. Ai înțeles?

Se aplecă brusc înainte, până ce ciocul lui uriaș ajunse la același nivel cu cel cât o pioneză al lui Buf. Puiul văzu două reflexii ale sale în cei doi ochi uriași ai tatălui.

– Ăă... da, tati, zise el trăgându-se înapoi grăbit.

– Bine atunci, zise tatăl, pregătindu-se din nou de culcare. O zi frumoasă!

Buf se întoarse în scorbură, ca să se plângă mamei. Pe jumătate adormită, doamna Hambar îl ascultă îngăduitoare.

– Ei bine, dragul meu, dacă aș fi în locul tău, eu m-aș duce să mai aflu câte ceva despre lume, îi zise ea. Uite! Acolo jos e o domnișoară. De ce nu te duci să vorbești cu ea?

Buf se uită în jos, printre frunze.

Nu departe de copac zări pe cineva purtând niște cizme negre lucioase, o haină de blană roșcată cu o căciulă asortată și ceva ce semăna cu o barbă albă.

– Dar nu e o domnișoară! strigă Buf. Trebuie să fie Moș Crăciun!

Și își dădu drumul printre crengi atât de grăbit, încât și uită să mai închidă ochii *sau* să tragă adânc aer în piept.

Ateriză destul de bine, având în vedere circumstanțele, dar, în ultima clipă, își pierdu echilibrul și căzu în cioc. O mână delicată îl apucă și-l puse imediat pe picioare.

– Oh, sărăcuța de tine... auzi o voce tânără și caldă. Ești bine?

Buf privi uimit în sus. Vocea nu părea potrivită.

Nu avea o barbă albă, ci niște plete blonde.

– Dar tu nu ești deloc Moș Crăciun! zise el înfoindu-se. Și am coborât *special* pentru asta...

– Îmi pare foarte rău, zise domnișoara.

– Iar eu nu sunt o sărăcuță. Sunt o bufniță de hambar!

– Ce-ai spune să te desenez în caietul meu de schițe după natură? îl întrebă domnișoara Moș Crăciun. Încă nu am o bufniță de hambar în el.

– Pe mine?! Adică pe mine *cu adevărat?*

– Da, te rog... Ai putea să pozezi pe creanga aia joasă pentru mine?

Buf fâlfâi din aripi până pe creangă și se așeză țanțoș, măgulit de atenția ce i se acorda. Domnișoara Moș Crăciun se așeză pe un buștean și începu să deseneze.

– Iau întotdeauna caietul de schițe după mine în caz că dau peste ceva interesant, spuse ea.

Interesanta bufniță se umflă în pene cu mândrie, ca un soldat în gardă.

Dar nu dură mult. Când domnișoara ridică nasul din caiet, văzu că bufnița dispăruse.

- Pot să văd? se auzi o voce subțire de jos, de lângă cizma ei. Buf țopăia de colo-colo, încercând să vadă ce desenase în caiet.

- Deocamdată nu prea ai ce să vezi, îi zise domnișoara, dar poți să te uiți, desigur.

Buf aruncă o privire.

- Dar eu nu sunt așa chel! zise el indignat.

- N-am avut timp să te îmbrac corespunzător, spuse domnișoara.

- Și nu mi-ai făcut decât un picior.

- Dacă nu stai nemișcat, mă tem că pe hârtie n-o să fie decât o bufniță cheală cu un picior...

Buf chiar se strădui să pozeze nemișcat după asta și mai veni doar de vreo trei sau patru ori să cerceteze cum mai merge desenul. La sfârșit, nu-i venea să-și creadă ochilor.

- Chiar sunt eu? întrebă el. Arăt exact ca tati... Mă rog, aproape exact!

- Da, ești chiar tu, îi zise domnișoara. Un capăt al caietului l-am făcut pentru păsările și animalele pe care le văd ziua, iar celălalt cu cele pe care le întâlnesc noaptea. Te-am pus cu cele din urmă, evident.

- Oh... Ăă... desigur.

- Cele mai interesante sunt la acest capăt al caietului unde ești tu. Mie mi se pare că ÎNTUNERICUL E FASCINANT.

- Ăă... *mie*-mi spui?! făcu Buf. (Evident, era deja prea târziu să-i spună că l-a pus în partea greșită a caietului.)

- Hopa sus! zise domnișoara, întinzând un deget și luându-l pe Buf în poală. O să-ți arăt în ce companie selectă ești. Uite, aici sunt niște bursuci.

Buf se uită lung la animalele în alb și negru cu dungi până la bot.

- Ce fețe caraghioase au!

- Asta ca să nu se împiedice unul de altul pe întuneric, îi explică domnișoara. Nu văd prea bine, explică ea dând pagina. Ah! Astea cred că sunt cele mai interesante creaturi ale nopții - liliecii!

- I-ai desenat pe dos, zise Buf.

Domnișoara Moș Crăciun râse.

- Nu, deloc. Așa stau liliecii când nu zboară: atârnând cu capul în jos.

- Fugi de-aici!

- Vorbesc serios! Tu știi că dacă ai fi fost pui de liliac mama ta te-ar fi luat cu ea peste tot, atârnat de blana ei? Ai fi avut parte de o grămadă de plimbări.

- Ah, asta mi-ar plăcea, zise Buf.

- Da, dar mai târziu, când ai fi crescut prea mult ca să mai poți fi cărat știi ce-ar fi făcut? Te-ar fi agățat undeva înainte să plece.

- Să mă agațe undeva? întrebă Buf. Cu capul în jos?

- Exact. Ia să vedem ce mai e pe-aici, zise domnișoara dând pagina. Ah, da...

Însă Buf nu mai era în poala ei. Se legăna înainte și înapoi pe o creangă ca un Hopa-Mitică. Din când în când se legăna prea mult într-o parte și trebuia să-și folosească aripile ca să-și păstreze echilibrul.

- Ce faci? îl întrebă domnișoara.

- Încerc să fiu un liliac, răspunse Buf, dar nu înțeleg de unde încep ei. Nu pot să ajung cu capul în jos.

- Poate ți-ar fi mai ușor să fii arici. Atunci când se sperie de ceva, se fac ghem. Uite aici unul...

Buf sări înapoi pe genunchii ei să vadă ariciul.

- I-ar prinde bine niște pene mai înfoiate, spuse el.

- Astea nu sunt pene, sunt țepi. Și îi sunt de mare folos. Un arici poate să sară peste obstacole destul de mari pentru că se transformă într-un ghem de țepi și se rostogolește.

- De mare folos, da, fu de acord Buf. Aș vrea să am și eu țepi.

Sări de pe genunchii domnișoarei și încercă să se facă și el ghem. Dar nu reuși.

- Cred că nu mă pot îndoi suficient de mult.

Deodată, se opri din rostogolit și rămase nemișcat, ascultând. Apoi zbură iute pe genunchii domnișoarei și încercă să se cuibărească în haina ei.

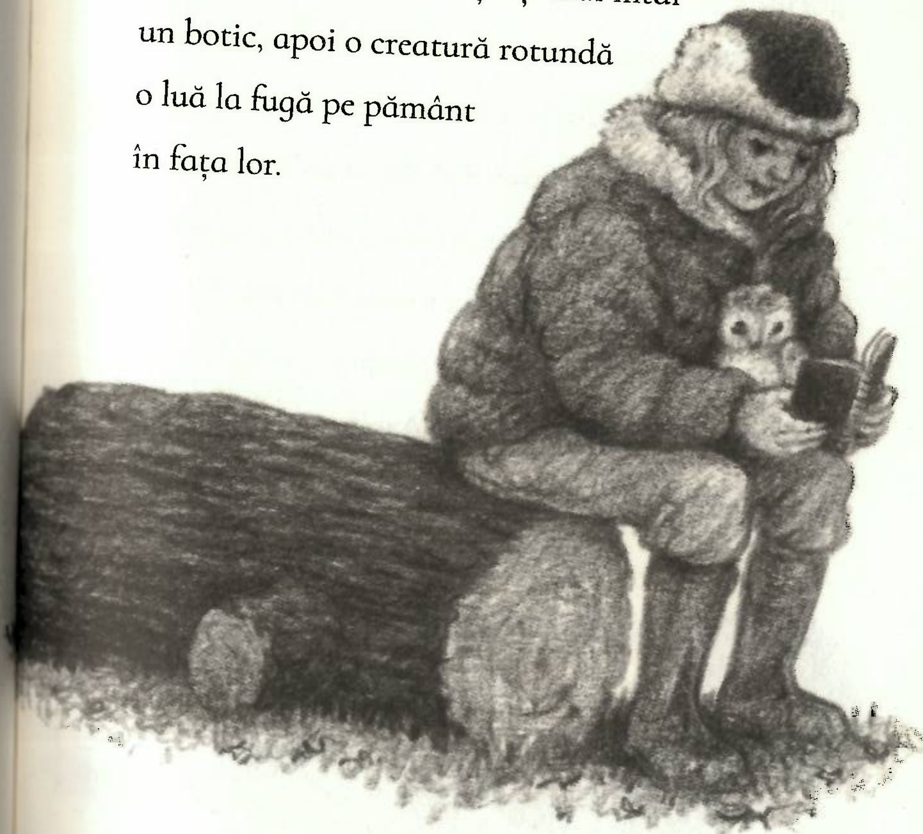
- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

- SE AUDE UN ZGOMOT CIUDAT. DE ACOLO...

Domnișoara ascultă și ea. Se auzea un foșnet în frunzișul de sub copac.

- Cred că e un arici, zise ea. Da, uite-l!

Buf trăgea cu coada ochiului, curios, din poala ei. Din frunziș ieși mai întâi un botic, apoi o creatură rotundă o luă la fugă pe pământ în fața lor.

– Nu se obosesc niciodată să nu facă zgomot, îi zise domnișoara, fiindcă știu că nimeni nu și-ar dori să mănânce un ghem de țepi.

– E chiar așa de sigur? întrebă Buf. Pentru că eu sunt atât de înfometat, încât aș înghiți orice.

Ariciul se opri brusc, apoi se strânse într-un ghem.

– Cred că te-a auzit, îl mustră domnișoara. Nu trebuia să spui una ca asta.

– Dar așa e, se scuză Buf. Crăp de foame!

– Ah, desigur. Acum se întunecă și e timpul să mergi cu părinții tăi la vânătoare, nu-i așa? Uitasem că ești o pasăre de noapte.

Pasărea de noapte se uită în jos, studiindu-și ghearele.

– Bine, nu te mai rețin, continuă domnișoara. Dar pot să te rog ceva înainte de a pleca? Aș *vrea* să-ți aud glasul... Te superi?

Buf nu se supără deloc. Își umflă pieptul și scoase un *Hiii* cât putea tare.

– Minunat! zise domnișoara.

Buf își făcu plecăciunea nostimă, după care decolă și începu să zboare în cerc, scoțând niște *Hiii*-uri de toată frumusețea. Tânăra îi făcu cu mâna și, cu un ultim *Hiii* de rămas-bun, Buf zbură spre ramura de decolare din fața scorburii.

– Ei bine? îl întâmpină mama sa.

– Domnișoara Moș Crăciun – ai avut dreptate, era o domnișoară! – a spus că ÎNTUNERICUL E FASCINANT.

– Și tu ce crezi, Buf?

– Mie tot nu-mi place DELOC. Dar... ce crezi?! Domnișoara mi-a făcut un desen!

– Ei, ăsta e un eveniment cu totul special, nu-i așa? Pe mine nu m-a desenat nimeni vreodată.

– *Și* a spus că țipătul meu e minunat.

– Zău? Acum îmi explic ce era cu gălăgia de mai devreme...

– Tati unde e?

– S-a dus la vânătoare.

– Ah, ce bine. Mi-e așa de foame, încât aș mânca și un arici!

– Nu ți-aș recomanda, îi zise mama sa.

Întunericul e minunat

– A fost grozav, zise Buf după ce înghiți hulpav ce-i adusese tatăl lui. Ce era?

– Un șoarece de câmp.

– Îmi place șoarece de câmp. Ce urmează?

– O scurtă pauză, îi zise doamna Hambar. Lasă-l pe tati să-și tragă sufletul.

– Bine, zise Buf, dar grăbește-te, tati. Șoarecii de câmp sunt buni, dar nu sunt prea mari, nu-i așa?

Ăsta se simte foarte singur pe fundul burticii... Are nevoie de companie.

- Eu nu cred că burtica ta are fund, îi zise domnul Hambar. Indiferent cât ai pune în ea, nu se umple niciodată. Ei bine, cred că mai bine mă duc să mai vânez ceva de pus în groapa ta fără fund...

- Pentru asta există tații, zise Buf. Mami, nu vrei să mergi și tu la vânătoare? Ți-ar prinde foarte bine o schimbare.

- Îți mulțumesc că te gândești la mine, îi zise doamna Hambar. De fapt, tu nu vrei să aștepți prea mult între un fel de mâncare și altul. Dar sigur că mă duc dacă nu te superi să stai singur...

- Dar de ce nu vii cu noi? îl întrebă domnul Hambar. Așa n-o să mai fii nevoit să aștepți.

Buf se uită în jur la întunericul înfiorător.

- Ăă... nu, mulțumesc, tati. Mai am treabă cu niște amintiri.

- Înțeleg... Ești gata, draga mea?

Părinții lui Buf decolară împreună, cu aripile lor albe enorme aproape atingându-se. Stând la gura scorburii, Buf îi urmări cum se îndepărtează în întuneric, până când dispărură complet. Fură plecați destul de mult timp, pentru că deja apăruseră stelele pe cer, iar el, cu ochii lui de bufniță, vedea la lumina lor până la distanțe foarte mari.

Își aminti ce îi spusese mama, despre faptul că întunericul nu e niciodată negru. În seara aceea era evident că nu era nicidecum negru. Era mai degrabă albăstrui-cețos, iar cerul era plin de mici stele strălucitoare.

- Măi să fie! se auzi o voce de undeva de jos.

Buf se uită printre frunze. Un bărbat cu un instrument complicat se uita pe cer, strâmbându-se la norul care acoperea luna. Ce făcea el acolo?

Închise ochii, trase adânc aer în piept și-și dădu drumul de pe creangă. Trecu prin aer ca o panglică albă și ateriză cu o bufnitură surdă.

– Oh, ceruri! strigă bărbatul. O stea căzătoare!

– De fapt, sunt o bufniță de hambar, zise steaua căzătoare. Ce e instrumentul ăsta?

– Un telescop, îi răspunse bărbatul. Bufniță, zici? Măi să fie. Eu am crezut că ești un meteorit. Ce faci?

– Ce fac ce?

– Ei, haide... știi ce vreau să spun. Cum ești?

– Înfometat. Parcă ați spus că sunt stea căzătoare, nu meteorit.

– Meteoritul *este* o stea căzătoare.

– Ah, făcu Buf. Și televizorul ăsta ce face?

– Telescop, îl corectă bărbatul. E bun ca să te uiți la stelele și planetele de pe cer.

– Oo! Pot să mă uit și eu? Vă rog...

– Bineînțeles. Dar mă tem că nu e cea mai potrivită noapte. Sunt prea mulți nori.

– Mie nu prea-mi place întunericul.

– Zău? Ce ciudat. Cred că pierzi o mulțime de lucruri. ÎNTUNERICUL E MINUNAT.

– De ce? Spuneți-mi și mie, vă rog.

– O să fac mai mult decât atât – o să-ți *arăt*, zise bărbatul. Vino și pune ochiul aici. Nu, nu, la capătul ăsta.

Buf zbură, țopăi pe telescop și începu să se uite cu capul în jos printre picioare la capătul greșit al telescopului.

– Dar nu văd nimic!

– Ce surpriză, spuse bărbatul. Încearcă la capătul ăsta.

Buf merse clătinat de-a lungul telescopului spre celălalt capăt, iar bărbatul îi oferi mâna, ca să stea mai bine, cu ochiul în dreptul lentilei.

- Acum vezi?

- O, da, zise Buf. Face ca toate lucrurile să fie mai aproape, nu? Văd o stea foarte strălucitoare. Probabil că e foarte aproape.

- Da - la numai optzeci de milioane de milioane de kilometri. Așa e de aproape.

- Milioane de milioane?! făcu Buf.

- Da, este Sirius - Steaua Câine! Și chiar ai avut dreptate. E una dintre cele mai apropiate.

Era limpede că milioanele de milioane nu însemnau prea mult pentru bărbatul cu telescopul.

- De ce-i zice Steaua Câine? întrebă Buf.

- Pentru că face parte din Constelația Orion, Marele Vânător. Uite, vezi stelele alea trei, una lângă alta?

Buf își retrase capul de lângă telescop și începu să clipească.

- Pot să schimb ochii? Ăsta a obosit.

- Bineînțeles. Acum spune-mi dacă poți vedea Marele Vânător.

- Ați spus că are trei stele una lângă alta?

- Exact. Aia e centura.

- Și niște stele mai șterse în spate?

- Da. Aia e sabia lui.

- L-am văzut! strigă Buf. L-am văzut pe Orion, Marele Vânător. Habar n-aveam că stelele au nume. Mai arătați-mi.

- Ei bine, hai să vedem dacă putem găsi Steaua Polară, vrei? Stai puțin... trebuie să rotesc telescopul pentru asta.

Buf făcu o mică excursie pe telescop, apoi ascultă instrucțiunile bărbatului pentru a găsi

Carul Mare și cele două stele din spatele lui ce arătau direct spre Steaua Polară.

– Și asta e una strălucitoare, nu-i așa? zise el.

– Exact. Acum, că știi asta, n-o să te mai rătăcești niciodată, pentru că steaua asta e exact deasupra Polului Nord, așa că vei ști mereu unde e nordul.

– Și asta are importanță? întrebă Buf.

– Da, este foarte important, îi spuse bărbatul. O, doamne! Ce-a fost asta?

Un țipăt înfiorător tulburase liniștea nopții.

– Ah, scuze, cred că e tati, zise Buf.

Se uitară în sus. O formă fantomatică și alburie se învârtea în cerc deasupra lor.

– Da, el e. Mai bine îl anunț că sunt aici. *Hiii...*

– Ooh! făcu bărbatul, sărind ca ars. Ar trebui să-i avertizezi pe cei din jur înainte de a face asta. Știi, de multe ori m-am întrebat ce-o fi sunetul ăsta. Acum o să știu că sunteți tu și cu tatăl tău.

– Sau cu mama, zise Buf. Chiar trebuie să plec. Vă mulțumesc foarte mult pentru că m-ați învățat despre stele. La revedere!

Și, în timp ce spunea asta, sări pe telescop și-și execută plecăciunea nostimă.

– La revedere, Maestre Bufniță! îi răspunse bărbatul. Și succes la privitul stelelor.

Buf plecă în zbor spre tatăl lui și aterizară amândoi pe ramura din fața scorburii.

– Ei bine? îl întrebă mama sa.

– Omul cu telescopul spune că ÎNTUNERICUL E MINUNAT. Și mi-a spus... Maestre Bufniță... și...

– Și tu ce crezi, Buf?

– Să vă spun ce cred *eu*, zise domnul Hambar înainte ca Buf să poată răspunde. Cred că Maestrul s-a obrăznicit. Și-a trimis bieții părinți la vânătoare urgentă, dar nu s-a deranjat să-i mai aștepte... Parcă se presupunea că mori de foame, nu?

– Chiar *mor* de foame, zise Buf, dar tu știai că Steaua Câine e la optzeci de milioane de milioane de kilometri depărtare?

– Vrei să-ți mănânci cina sau nu? îl întrebă domnul Hambar.

– O, desigur.

Buf dădu pe gât ce-i adusese tatăl lui, apoi ce-i adusese mama lui și nu numai că nu întrebă ce-a înghițit, dar nici măcar nu mai întrebă ce urmează. Spuse doar atât:

– Tati, tu știi unde e Steaua Polară? Vrei să ți-o arăt eu?

– Chiar te rog, îi răspunse domnul Hambar, făcându-i soției cu ochiul. Orice lucru care te face să-ți muți gândul de la burtică *trebuie* văzut.

Buf nu se opri din explicații decât după ce se asigură că părinții lui au aflat totul despre stelele pe care i le prezentase mai devreme bărbatul cu telescop. Miezul nopții trecuse de mult.

– Ești sigură că ai înțeles unde e Steaua Polară, o întrebă într-un final pe mama lui, care părea puțin încurcată.

– Cred că da, spuse doamna Hambar timid... Găsești chestia aia care seamănă cu un car, dar de fapt e un urs mare – sau mic?! – și acolo găsești Steaua Polară, care e... hmm... lângă Steaua Nordului?

– Nuu... Steaua Nordului *este* Steaua Polară! zise Buf grăbit. Iar cele două din spatele carului arată spre ea. Cred că, de fapt, n-ai fost atentă. Nu m-ai ascultat...

– Oh, ba da, îl corectă domnul Hambar. Te-am ascultat ore întregi. Dar cred că mami e puțin obosită.

– Dar trebuie să știi unde e Steaua Polară, altfel te poți rătăci! zise Buf.

– Eu nu mă rătăcesc niciodată, îi răspunse indignat domnul Hambar. Și nici mama ta... Acum fii băiat bun și du-te în scorbură, iar eu o să mă duc să văd dacă mai găsesc ceva

de mâncare. Poate ți-ar prinde bine înainte de culcare, nu?

– Oh, bine, zise Buf. Dar chiar cred că ar trebui să știi lucrurile astea. Va trebui să ți le repet mâine.

Domnul Hambar se întoarse îngrozit către soția lui.

– Oh, nu! Nu din nou mâine seară. Nu cred că mai suport!

– Nu-i nimic, dragul meu, îl calmă doamna Hambar. Dacă asculți, n-o să mai fii nevoit să vânezi atât de mult ca de obicei.

– Nu sunt sigur că toată vorbăria asta despre stele e mai puțin obositoare decât strădaniile de a umple groapa fără fund.

– Ah, tati... zise Buf scoțând capul din scorbură. Ți-am spus despre Orion? Orion este Marele Vânător și... ah, a plecat!

- Da, dragul meu, trebuie să termine vânătoare înainte de a se face lumină, îi spuse mama. Acum, fii cuminte și ai grijă să te cureți cum trebuie după urechi. În câteva minute vin să te controlez.

Așa că Buf și-a primit ultima porție de mâncare în pat și apoi, ca o adevărată bufniță de noapte, a dormit toată ziua.

Întunericul e frumos

Când se trezi Buf deja începuse să se întunece. Ieși pe ramura de aterizare din fața scorburii. Afară aerul rece te pișca într-un mod înviorător.

- Ei, cine mai e acum pasăre de zi?! strigă el la întunericul care se lăsa în jur. Ia uită-te la mine!

- Cine *tot* urlă acolo? întrebă domnul Hambar tresărind.

- Cred că lui Buf a început în sfârșit să-i placă să fie bufniță, îi zise soția lui. Dar, șșșt, prefă-te că dormi.

Buf merse legănat până la ei, să vadă ce fac. Dormeau bine-mersi, într-o noapte atât de frumoasă! Ei bine, el n-avea de gând să mai piardă vremea să-i aștepte. Poate pierdea ceva interesant. Poate se întorsese bărbatul cu telescopul, sau poate cercetașii, sau cine știe... Trebuia să se ducă jos să vadă.

Așa că închise ochii, trase adânc aer în piept și-și dădu drumul de pe ramură. Pluti lin cu aripioarele întinse și ateriză ca o pană. Foarte

satisfăcut de el însuși, privi în jur. În umbra de sub copac străluceau două lampioane stranii. Apropiindu-se, Buf descoperi că sunt de fapt ochii unei pisici negre. Așteptă câteva clipe, dar nu se întâmplă nimic din ce credea el că o să se întâmple.

– Nu ai de gând să spui nimic? întrebă el în cele din urmă. Toți ceilalți au spus ceva.

– Ce-ar trebui să spun? rosti tărăgănat pisica.

– Păi, de exemplu, ce credeai că sunt? întrebă Buf. Am fost confundat cu un un artificiu rotitor, un fulger, cu un ghem de lână, cu o sărăcuță, cu o stea căzătoare și chiar și cu o budincă rotitoare. Ție nu-ți aduc aminte de nimic?

– Arăți ca un pui de bufniță, spuse pisica. Apoi, citind dezamăgirea pe fața lui Buf, adăugă: Dar, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva a început să ningă.

– Ai crezut că sunt un fulg de zăpadă? zise Buf, înveselindu-se brusc.

– Da, dar după ce ai aterizat păreai mai degrabă un omuleț de zăpadă grăsan așa că mi-am dat seama că ești un pui de bufniță.

– Dar știi ce *fel* de bufniță sunt?

– Nu, recunoscu pisica. N-aș putea spune că am habar.

– Sunt o bufniță de hambar, zise Plop.

– Zău? Eu sunt o pisică domestică, presupun. Mă cheamă Orion.

– Orion! Marele Vânător! zise Buf cu respirația tăiată.

– Ei, mulțumesc, îi răspunse pisica, mângâindu-și mustățile fine cu lăbuța. Chiar mă pricep la vânat șoareci, dar nu știam că sunt așa celebră.

– Orion..., continuă Buf, oh, ce-aș fi vrut să am și eu un nume ca ăsta.

– Dar cum te cheamă? îl întrebă pisica.

– Buf! răspunse Buf. Nu-i așa că e oribil?

– Hm, nu știu... e... ăăă... diferit, îi zise cu amabilitate pisica. Și cel puțin e scurt. Orion nu e chiar așa de scurt și cred că de aia mi se zice Pis – un nume care nu pot să spun că-mi place.

– Eu o să-ți spun Orion, promise Buf.

– Mulțumesc. Uite ce e, Buf... Eu tocmai mergeam la vânătoare. N-ai vrea să vii cu mine?

– Oh... nu știu. Cred că mi-ar plăcea, dar nu prea mă încântă întunericul.

– Ei bine, atunci trebuie să reparăm asta, zise Orion.

– Cum? Ce poți să faci dacă ți-e frică de întuneric?

– Cred că, de fapt, nu ți-e frică de întuneric, zise Orion. Doar ți se pare. ÎNTUNERICUL E FRUMOS. De exemplu, într-o noapte ca asta. Uită-te în jurul tău. Nu e frumos?

Buf se uită în jur. Răsărise luna. Tot peisajul era scăldat de lumina ei albă.

– Ador lumina lunii, spuse pisica. E magică. Preface totul în argint, mai ales într-o noapte rece ca asta. Hai cu mine, Buf, și o să-ți arăt frumoasa

lume a scânteierilor de argint – viața de noapte secretă a pisicilor și bufnițelor. Viețuitoarele de zi dorm. Lumea e toată a noastră. Vrei să vii?

– Sigur! zise Buf. Merg. Așteaptă-mă numai să-i spun mamei unde merg.

Zbură ca o săgeată spre ramura din fața scorburii.

– Ei bine? îl întâmpină mama.

– Orion spune că ÎNTUNERICUL E FRUMOS. Și m-a invitat să merg la vânătoare cu el. Pot să merg, mami?

– Bineînțeles, dragul meu. Dar cine e Orion?

– Marele Vânător! zise Buf. Pa-pa...

Când se întoarse din prima expediție, domnul Hambar își găsi soția puțin neliniștită.

– Cred că privitul stelelor l-a vrăjit pe Buf, zise ea. A zis că se duce la vânătoare cu Orion, Marele Vânător. Nu era una dintre stelele despre care ne-a vorbit aseară?

– Ei bine, l-am văzut adineauri cu o pisică neagră, cât se poate de normală. Mergeau cu pași pisicești printre coșurile de pe acoperișurile caselor de lângă biserică.

– Atât de departe de cuib... Ești *sigur* că l-ai văzut pe Buf? întrebă îngrijorată doamna Hambar.

Era Buf, într-adevăr. Orion îl condusese până pe cel mai înalt acoperiș, cățărându-se și săltând, în timp ce Buf fâlfâia din aripi în spatele lui.

Stăteau împreună ca pe marginea de sus a lumii și se uitau în jos la orașul adormit. O pisică neagră ca de catifea și o mică bufniță albă și pufoasă.

– Ei bine? întrebă pisica.

– Este... este... oh, nici nu am cuvinte, zise Buf. Dar ai dreptate, Orion. Sunt într-adevăr o pasăre de noapte, până la urmă. Făceam pe interesantul, dormind toată noaptea. Nici n-am știut ce pierd.

– Iar asta e doar o noapte de un anumit fel. Dar sunt de multe feluri... și toate sunt frumoase. Sunt nopți calde și parfumate de vară; nopți reci și cu vânt în care norii aruncă umbre furioase pe pământ; nopți tunătoare, care-ți iau respirația și în care întunericul e brăzdat de fulgere albe; nopți proaspete de primăvară, în care nici măcar păsările de zi nu pot dormi; nopți albe și liniștite de iarnă, când zăpada acoperă tot pământul ca o pătură și îngheață casele și copacii.

Oh, ce de nopți am văzut! Și tu, Buf, o să le vezi și tu pe toate fiindcă ești o pasăre de noapte.

– Da, zise Buf. Asta e lumea mea, Orion. Dar acum trebuie să merg acasă.

– Deja? Dar încă n-am vânat nimic și mai am atâtea lucruri să-ți arăt... un lac de sticlă, pe care plutește luna, și...

– Trebuie să plec, Orion. Vreau să le fac o surpriză părinților. Îți mulțumesc că mi-ai arătat că sunt o pasăre de noapte.

Își făcu plecăciunea nostimă, iar pisica neagră îi făcu și ea înapoi o plecăciune solemnă.

– La revedere, Buf, îi spuse, și multe, multe nopți bune.

Buf decolă, făcu un cerc în aer și, după ce scoase un *Hii* de rămas-bun, zbură direct și sigur spre copacul lui.

– Ei bine? îl întrebă mama sa.

Buf trase aer adânc în piept.

– Băiețelul a spus că ÎNTUNERICUL E NEMAIPOMENIT. Bătrâna doamnă a spus că ÎNTUNERICUL E BUN. Cercetașul a spus că ÎNTUNERICUL E DISTRACTIV. Fetița a spus că e ÎNTUNERICUL E NECESAR. Domnișoara Moș Crăciun a spus că ÎNTUNERICUL E FASCINANT. Bărbatul cu telescop a spus că ÎNTUNERICUL E MINUNAT, iar Orion, pisica neagră, că ÎNTUNERICUL E FRUMOS.

– Și tu ce crezi, Buf?

Buf se uită la mama lui mijind ochii.

– Eu cred... începu el, cred că ÎNTUNERICUL E SUPER! Dar... șșșt! Se întoarce tati. Să nu-i spui nimic!

Domnul Hambar ateriză cu un fâlfâit grozav. Puse ceva la picioarele lui Buf, care înghiți imediat.

– A fost bun, zise el. Ce era?

– Un hârciog.

– Îmi place hârciog. Ce urmează?

– De ce nu vii cu mine ca să afli mai repede?, spuse tatăl său.

– Vin cu plăcere, zise Buf.

Domnul Hambar clipi.

– Ce-ai spus?

– Am spus „Vin cu plăcere“. Mi-ar plăcea să vin cu tine la vânătoare.

– Dar parcă ți-era frică de întuneric.

– Mie?! făcu Buf. Frică de întuneric? Asta era *demuuult...*

– Ei bine, spuse tatăl său, atunci ce mai așteptăm? La vânătoare cu noi!

– Hei, așteptați-mă și pe mine, zise mama lui Buf. Vin și eu.

Așa că decolară împreună în lumina lunii, Buf la mijloc, iar domnul și doamna Hambar de o parte și de alta a lui.

Buf, pasărea de noapte.

Cuprins